

CE FACEM ȘI CE AM MAI PUTEA FACE PENTRU PĂDURILE VIITORULUI? ÎMPLINIRI ȘI DEZIDERATE ALE ADMINISTRAȚIEI SILVICE PENTRU PĂDURI REZILIENTE ÎN NORDUL DOBROGEI

Costel PETCU^a

^aRegia Națională a Pădurilor – Romsilva, Direcția Silvică Tulcea, Str. Isacței 25, 820166, Municipiul Tulcea, Romania

REPERE

- Pădurile reprezintă unul dintre mijloacele cele mai eficiente în combaterea schimbărilor climatice.
- Extinderea suprafeței pădurilor precum și modelarea structural-funcțională a acestora reprezintă o provocare și o obligație pentru administrația silvică.
- Pădurile nord dobrogene stau în avangarda frontului de deșertificare care avansează în țara noastră dinspre răsărit.

INFORMAȚII ARTICOL

Istoricul articolului:
Manuscris primit la: 24 Septembrie 2024
Primit în forma revizuită: 10 Octombrie 2024
Acceptat: 20 Octombrie 2024
Număr de pagini: 10 pagini.

Tipul articolului:
Comunicare

Cuvinte cheie:

Păduri reziliente
Administrație silvică

REZUMAT GRAFIC

REZUMAT

Pădurile din nordul Dobrogei sunt expresia condițiilor naturale specifice bioregionii de silvostepă și stepă, dar poartă și amprenta modului în care s-a realizat actul de gospodărire în trecut. Exploatate intens de fosta administrație de stat din timpul Imperiului Otoman, unele arborete au structuri parțial sau total derivate. Administrația silvică a întreprins mai multe acțiuni ce au ca țintă finală ameliorarea compoziției arboretelor nou regenerate prin reintroducerea cvercineelor, specii fanion pentru stabilitatea ecologică a acestora, cum ar fi crearea de noi unități sursă pentru recoltarea ghindelor, o secție de procesare și condiționare a acestora pe termen lung, adoptarea unor tehnologii inovative pentru producerea puieților cu rădăcină nudă în

* Autor corespondent.

Adresa de e-mail: costelpetcu@tulcea.rosilva.ro

responsabilă
Management forestier durabil

pepinieră. Rămân încă multe alte provocări pentru care sunt necesare soluții pentru a ne asigura că lăsăm pentru viitor păduri din cele mai reziliente.

1. INTRODUCERE

Nordul regiunii istorice Dobrogea reprezintă un peisaj aparte al țării noastre, în care diversele forme de relief se împletesc într-o armonie unică, cu întinderi de ape fără de sfârșit în lunca și delta Dunării și relieful vălurat și divers al podișului nord-dobrogean, acoperit de câmpuri arabile, livezi, vii, pășuni și păduri. În această regiune a țării, situată la extremitatea sud-estică a țării, climatul temperat-continental de tranziție cu evidente influențe submediteraneene și pontice aduce ierni aspre, cu vânturi parcă neobosite și veri toride, din ce în ce mai secetoase. Precipitațiile, reduse cantitativ, sunt în mare parte ploi rezezi de vară, cu caracter torențial, ceea ce reduce și mai mult utilitatea acestora pentru culturile agricole sau pentru vegetația forestieră. În aceste condiții naturale, nordul Dobrogei apare ca o regiune cu vegetație preponderent de stepă și silvostepă, cu puține păduri mezofile și majoritare păduri xeroterme de foioase.

Se cuvine să aducem în discuție și scurte considerente istorice legate de această parte a țării, din rațiuni ce țin de evidențierea amprentei administrative asupra caracteristicilor structurale și calitative actuale ale arboretelor. Lăsăm deoparte perioadele primelor formațiuni statale din Dobrogea și, mai apoi, etapele istorice ale Dobrogei romane, bizantine sau de apartenență la Țara Românească și ajungem în secolul al XIX-lea, înainte ca Dobrogea să redevină ținut românesc. În această perioadă, Dobrogea se afla sub stăpânirea Imperiului Otoman, iar pădurile erau în proprietatea statului. O bună parte dintre acestea erau exploatate pentru a asigura nevoile cu lemn ale populației locale, însă erau și păduri constituite în rezervații, așa-numitele *sultanii*. Pe lângă lemnul destinat construcțiilor rurale și lemnului de foc, din pădurile Dobrogei de Nord se exploatau stejarii (*belegeaaua*), lemn care era trimis la Constantinopol pentru a servi nevoilor administrației imperiului [1]. Mai ales după ce paza pădurilor a fost scoasă din responsabilitatea forțelor armate în 1870, pădurile Dobrogei au fost decimate, ineficiența și corupția din noile structuri civile însărcinate cu apărarea integrității pădurilor făcând ca la 1878, anul alipirii Dobrogei la patria mamă, pădurile să arate mai degrabă ca niște *pâlcuri forestiere* [2]. Astfel, modul irațional și excesiv de exploatare a pădurilor din acea perioadă a determinat o degradare a pădurii sub aspectul compoziției, în arboretele de șleau tipic dobrogene stejarii începând să fie din ce în ce mai puțini numeric și din ce în ce mai puțin calitativi. Perioada de după alipirea Dobrogei aduce o schimbare administrativă, pădurile devin proprietatea statului român, iar gospodărirea acestora se face de către nou înființatele structuri de administrare, fără ca, probabil, măsurile de gestionare să aducă ameliorări semnificative ale caracteristicilor structurale ale arboretelor degradate în perioada stăpânii otomane.

2. SUCCINTĂ CARACTERIZARE A PĂDURILOR DIN DOBROGEA DE NORD

Pădurile din nordul Dobrogei poartă așadar astăzi amprenta condițiilor naturale nu tocmai favorabile și, deopotrivă, a modului în care acestea au fost utilizate și exploatare în timp. Perioada interbelică și, ulterior, perioada comunistă au adus mult mai multă rigoare în privința actului de administrare. *Legea 204 din 1947 pentru apărarea patrimoniului forestier* a însemnat și pentru pădurile din Dobrogea trecerea la gospodărirea obligatorie pe bază de amenajamente silvice. Deși măsurile silviculturale stabilite prin amenajamente silvice au avut la bază o fundamentare ecologică, ameliorarea compoziției arboretelor în sensul reînnoierii acestora cu speciile de cvercinee nu s-a produs decât într-o mică măsură.

Lăsând deoparte vegetația azonală specifică luncii și deltei Dunării, în nordul Dobrogei peisajul forestier este dominat de șleauri dobrogene, adică acele arborete amestecate neuniform cu cvercinee, tei, frasin, carpen, paltin ș.a.

Pe văile adânci și închise și pe versanții inferiori, în deosebi cei nordici, găsim cele mai bune condiții pentru vegetația forestieră. Se întâlnesc aici arborete care au în compoziție gorunul alături de frasinul comun, carpenul, teiul argintiu și altele, acestea realizând o productivitate mijlocie, arareori și doar excepțional mijlocie spre superioară. Ca un element inedit pentru această regiune, într-o zonă de compensare a determinanților și factorilor ecologici (nivelul redus al precipitațiilor medii anuale este compensat de umiditatea mai ridicată determinată de înclinarea accentuată a versanților, expoziția nordică și prezența unor pâraie cu apă permanentă pe firul de vale), pe o suprafață de circa 150 de hectare apare o insulă în care întâlnim fagul, o prezență cu totul stranie pentru această regiune. În aceste arborete speciile de cvercinee sunt prezente în proporții între 10% și 40%, însă se întâlnesc și arborete total derivate în care gorunul sau alte specii de cvercinee lipsesc în totalitate.

Pe versanții mijlocii și superiori și pe platouri, unde condițiile climatice nu mai sunt la fel de favorabile ca pe văi și pe versanții inferiori, regăsim pădurile termofile specifice nordului Dobrogei în care apare stejarul brumăriu în locul gorunului, alături de alte specii caracteristice: teiul argintiu, carpenul, frasinul comun, ulmul, cireșul, sorbul, mojdreanul, cornul și altele, iar productivitatea acestor arborete este cel mai adesea mijlocie spre inferioară. Unele arborete gospodărite în trecut cu deficiențe sunt complet derivate, teiul argintiu formând în anumite situații chiar arborete pure. Aceste situații au apărut pe fondul unei puternice competiții interspecifice în perioada de regenerare a arboretelor, teiul având o putere excepțională de lăstărire, iar lăstarii cresc foarte viguros în primii ani, copleșind practic semințișurile utilizabile instalate.

În condițiile de vegetație cele mai ostile, în zonele de limită ale silvostepii cu stepa apar în mod natural amestecurile de stejar brumăriu și pufos cu alte specii rezistente la secetă. Pe versanții calcaroși cu expoziție însoțită, cu soluri superficiale și volum edafic util mic, stabilitatea ecologică a arboretelor este dată în principal de stejarul brumăriu și stejarul pufos. Condițiile de regenerare în aceste arborete sunt extrem de grele și nu de puține ori regenerarea acestor terenuri cu specii de cvercinee a întâmpinat dificultăți majore sau chiar a pierdut lupta în fața altor specii cu o valoare ecologică și productivă incomparabil mai neînsemnate cum ar fi cărpinița, mojdreanul, scumpia, păducelul și altele.

3. ACȚIUNI REALIZATE DE ADMINISTRAȚIA SILVICĂ PENTRU PĂDURILE VIITORULUI DIN NORDUL DOBROGEI

Misiunea administrației silvice este să asigure perenitatea pădurilor pe care le administrează, conștientă în permanență de necesitatea ameliorării structural-funcționale a arboretelor prin menținerea sau readucerea cvercineelor în compoziție. Speciile de stejari reprezintă specii fanion ale rezistenței împotriva schimbărilor climatice, sunt speciile care dețin un sistem de înrădăcinare profund, capabil să-și procure apa și substanțele nutritive din profunzimea solului, ceea ce le face mai puțin sensibile la secetele pedologice care afectează sever pe timpul sezonului estival orizonturile de suprafață ale solului. În fapt, a avea *păduri reziliente* înseamnă a avea *arborete cu caracteristici structurale și calitative optimizate pentru a răspunde țelurilor de gospodărire fixate, manifestând totodată capabilitățile necesare menținerii acestora, pe termen lung, sub acțiunea diversilor factori biotici și abiotici externi*.

Dezideratul de a avea păduri reziliente în nordul Dobrogei n-ar putea fi atins fără ca arboretele să aibă în compoziția acestora cvercineele, ca specii etalon. De aceea, eforturile administrației silvice trebuie să se concentreze și să se coordoneze pentru ca, în cadrul lucrărilor de regenerare pe cale naturală sau artificială, precum și mai târziu, în cadrul lucrărilor de îngrijire și conducere, speciile de cvercinee să fie reintroduse (acolo unde acestea lipsesc), îngrijite, protejate, promovate pentru a reprezenta osatura viitoarelor păduri reziliente.

Dincolo de abordările strict teoretice de care administrația silvică trebuie să fie permanent conștientă, este nevoie de acțiuni practice care să conducă la îndeplinirea acestor deziderate. O parte dintre aceste acțiuni au fost realizate sau sunt în desfășurare, o altă parte încă mai trebuie făcute ca viitorul pădurilor noastre să fie unul cât mai cert. Câteva dintre acțiunile întreprinse de administrația silvică în ultimii ani sunt prezentate în continuare.

3.1. Primul plantaj de stejar brumăriu din România la Ocolul Silvic Niculițel

Coordonarea tăierilor de regenerare cu anii de fructificație, astfel cum o cere ghidul de bune practici pentru regenerarea pădurilor, nu poate fi întotdeauna realizată din rațiuni multiple. Planurile de regenerare și modul de reglementare a tăierilor în cadrul posibilității de produse principale impun o anumită cadență a tăierilor care nu poate fi aceeași cu anii de fructificație a speciilor de cvercinee, periodicitatea fiind de 7–10 ani în mod curent. Pe de altă parte, unele arborete sunt parțial sau total derivate ceea ce face ca seminceriile din speciile de stejar să lipsească, pentru a asigura ghinda necesară însămânțării cu ocazia aplicării tăierilor de regenerare. În toate aceste cazuri este nevoie de completarea regenerărilor naturale cu puieti sau prin semănături directe, iar principala constrângere este lipsa, ani în șir, a ghindei necesară fie pentru producerea puietilor în pepinieră, fie pentru semănături directe. Dacă mai adăugăm și faptul că, periodic, apar oportunități de extindere a fondului forestier în terenuri agricole (cum a fost cazul preluării de către Direcția Silvică Tulcea a circa 2000 hectare de teren de la Agenția Domeniilor Statului după anii 2000) și atunci apare un necesar suplimentar de puieti de cvercinee, toate acestea sunt

argumente pentru care a apărut nevoia de a crea o unitate sursă de producere a ghindei oarecum constantă de la an la an.

Astfel, la solicitarea RNP – Romsilva și a Direcției Silvice Tulcea, începând cu anul 2014 au demarat formalitățile și, totodată, activitățile pentru crearea primului plantaj de stejar brumăriu (*Quercus pedunculiflora* var. *atrachocladus*) din România [3,4,5]. Proiectul de realizare a plantajului a fost încredințat unui consorțiu de instituții format din Institutul Național de Cercetare Dezvoltare în Silvicultură "Marin Drăcea", Universitatea Transilvania din Brașov (prin Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere) și Universitatea din Craiova (prin Secția de Cercetare Dezvoltare pentru Pomicultură Vâlcea).

În primăvara anului 2014 au fost identificați arborii plus și s-au realizat tăieri speciale în coroanele ortezilor pentru stimularea lăstăririi. Au fost aleși 87 de arbori din diferite arborete autohtone: *Plantajul de hibridare interspecifică Murfatlar* (OS Murfatlar, DS Constanța), *Rezervația de semințe Șeremet* (DS Tulcea, OS Babadag), *Rezervația de semințe Dulgheru* (DS Tulcea, OS Ciucurova). La finele anului 2014, primăvara anului 2015 și primăvara anului 2016 au fost recoltate altoaie (ramuri avansate stadial) și concomitent, Ocolul Silvic Niculițel a furnizat puieți de stejar brumăriu cu vârsta de 2–3 ani pentru portaltoaie, toate aceste materiale ajungând la Secția de Cercetare Dezvoltare pentru Pomicultură Vâlcea în vederea realizării altoirilor. S-a utilizat metoda *copulației perfecționate* care a presupus utilizarea unei instalații automatizate pentru controlul temperaturii și umidității la punctul de altoire, accelerând astfel procesul de diviziune celulară, celelalte părți ale plantei rămânând în stadiu de dormanță. Această metodă inovativă de altoire a avut o rată de succes de 67%, un procent deosebit de ridicat, un real succes dacă avem în vedere faptul că, în mod obișnuit, procentul de reușită la altoiri la stejari nu depășește 10%.

După altoire plantele au fost repicate în recipiente (pungi de polietilenă) și transferate în sera INCDS de la Brașov, fiind asigurate astfel condițiile de temperatură, umiditate și protecție fitosanitară optime.

În toamna anului 2017 plantajul a fost înființat pe un teren din perimetrul Pepinierei Silvice Cocoș. S-au utilizat un număr de 36 de clone, câte 14 rameți din fiecare clonă (în total 504 plante), dispuse în cadrul unui dispozitiv de tip grilaj incomplet balansat, fiind amplasate 28 de rânduri cu câte 18 rameți pe rând, la o schemă de 8 m x 10 m. În plus față de cei 504 rameți plantați în plantaj au fost plantați și 110 rameți de rezervă din care în anii următori s-au realizat completări în puținele cazuri în care rameții inițial plantați s-au uscat. În anii care au urmat s-au realizat anual lucrări de întreținere și s-au aplicat tratamente fitosanitare în timpul sezonului de vegetație pentru prevenirea și combaterea bolilor și dăunătorilor.

Vedere generală a plantajului de *Stejar brumăriu* de la Ocolul Silvic Niculițel în toamna anului 2024 și detaliu de ramuri cu ghindă (foto: C. Petcu, DS Tulcea)

După ce în anii anteriori primele ghinde au putut fi recoltate, anul 2024 a adus și prima fructificație consistentă, la o primă evaluare apreciem o recoltă în jurul a 1 tonă de ghindă, material genetic ce va fi utilizat în pepinieră pentru producerea puieților. În anii care vor urma sunt necesare lucrări de întreținere, fertilizare, tratamente fitosanitare, precum și, în asistența specialiștilor, tăieri de formare a coroanelor pentru ca rameții să beneficieze de cât mai multă lumină.

3.2. Secție de recepție, procesare, stocare, condiționare semințe forestiere – investiție prin PNRR și surse proprii

Necesarul anual de ghindă se asigură din unitățile sursă de materiale forestiere de reproducere și din alte arborete și este esențial să producem și să utilizăm la lucrările de regenerare a pădurilor materiale forestiere de reproducere de calitate. În contextul apariției oportunității de finanțare prin Planului Național de Redresare și Reziliență, Componenta 2 – Păduri și protecția biodiversității, *Investiția I2. Dezvoltarea de capacități moderne de producere a materialului forestier de reproducere*, Direcția Silvică Tulcea a aplicat și a obținut finanțare pentru echipamente cu care să se poată realiza recepția, procesarea, depozitarea și condiționarea semințelor forestiere și în special a celor de cvercinee. Fluxul de operațiuni tehnologice va permite recepționarea cantităților achiziționate și depozitarea acestora temporară, flotarea pentru eliminarea ghindelor afectate, termoterapia în autoclave ce asigură aseptizarea semințelor, tratarea semințelor cu insecto-fungicide, ambalarea și etichetarea acestora sau depozitarea pe termen lung a acestora în spații ce asigură condiții de temperatură și umiditate optime de păstrare pentru 1-2 ani. Concomitent, din surse financiare proprii, se află în faza de proiectare o clădire special proiectată pentru această secție, astfel încât întreg procesul să se desfășoare în interiorul acesteia. La această dată este elaborat studiul de fezabilitate pentru această investiție, urmând a parcurge în continuare toate etapele procedurale, de la aprobarea indicatorilor tehnico-economici până obținerea autorizației de construire, execuție și punere în funcțiune.

Centru de procesare și condiționare a ghindei la *Întreprinderea Forestieră Sremska Mitrovica*, Vojvodinașume, Serbia și arboret regenerat artificial în fondul forestier al aceleiași entități (foto: C. Petcu, DS Tulcea)

La crearea fluxului tehnologic de procesare, condiționare și depozitare a ghindei ne-am inspirat de la colegii noștri de la Vojvodinașume, Serbia, entitatea responsabilă de administrarea pădurilor din regiunea autonomă Voivodina, la invitația cărora am vizitat în anul 2022 secția de procesare a ghindei de la *Întreprinderea Forestieră "Sremska Mitrovica"*, unde cultura stejarului în lunca râului Sava este, metaforic vorbind, o religie.

3.3. Modernizarea sistemului de producere a puieților cu rădăcină nudă – investiție prin PNRR

Producerea puieților cu rădăcină nudă în pepinieră se realizează prin procedeele și metodele clasice, cu semănarea manuală a ghindei pe rânduri cu distanțe de 60-15-60, ceea ce înseamnă un consum ridicat de resurse, în special de manoperă, cu vârfuri de sarcină la semănat și la întrețineri (plivit – prășit manual).

Beneficiind de oportunitatea de finanțare deschisă prin PNRR, vom înlocui aproape în întregime tehnologia de producere a puieților cu rădăcină nudă. Pregătirea terenului se va realiza în totalitate mecanizat, de la pregătirea patului germinativ, semănare mecanizată cu semănătoare specială pentru semințe forestiere în agregat cu tractor cu ghidaj GPS pentru rectitudinea rândurilor, lucrări de întreținere cu utilaje speciale adaptate dispozitivului de semănat, fertilizarea cu utilaje purtate echipate cu sistem ISOBUS (sistem standardizat care facilitează comunicarea datelor între tractoare și utilaje) și aplicarea tratamentelor fitosanitare cu echipamente purtate de tractor sau cu dronă agricolă.

După implementarea acestor proiecte cu finanțare nerambursabilă și realizarea investițiilor prezentate mai sus, scopul urmărit este să avem materiale forestiere de reproducere în cantități cât mai constante și suficiente de la an la an, rezultate din materiale de bază cu însușiri genetice superioare, adaptate condițiilor climatice în schimbare, obținute relativ facil din punct de vedere al utilizării resurselor de manoperă, la costuri competitive.

Sistemul de producere a puieților de cvercinee cu rădăcină nudă într-una dintre pepinierele silvice ale Lesy České republiky, s. p. din Republica Cehă (foto: C. Petcu, DS Tulcea)

Adoptarea unei tehnologii de producere a puieților cu rădăcină nudă cu grad ridicat de mecanizare și minim de manoperă ne-a fost inspirată din vizita la Lesy České republiky, s. p. din Republica Cehă, entitatea responsabilă cu managementul pădurilor militare, care au creat în regiunea Liberec (Mimon) o pepinieră etalon pentru producerea puieților înrădăcinați și cu rădăcină nudă pentru cvercinee și rășinoase.

4. DEZIDERATE PENTRU CREAREA UNOR PĂDURI REZILIENTE

Producerea materialelor forestiere nu reprezintă un scop în sine, regenerarea pe cale naturală a pădurilor cu semințe produse de arboretul matur fiind preferabilă celei artificiale în care semințe sau puieți sunt aduse pentru a ameliora compoziția viitorului arboret. Însă, așa cum am arătat, natura trebuie uneori sprijinită pentru a crea acele arborete care corespund țărilor de gospodărire. Cu atât mai mult este cazul când vorbim de regenerarea pădurilor din nordul Dobrogei unde, pe fondul existenței stresului determinat de anii din ce în ce mai secetoși și a unor arborete parțial sau total derivate, reintroducerea cvercineelor la scară largă reprezintă încă un important deziderat.

Introducerea speciilor de cvercinee pentru ameliorarea compozițiilor de regenerare în arboretele de șleau de deal, în care concurența celorlalte specii, cu ritm de creștere mult mai accelerat în perioada juvenilă, rămâne încă o provocare. Administrația silvică trebuie să conceapă și să aplice mai intens o serie de măsuri complementare și concertate astfel încât dezideratul de a lăsa pentru viitor arborete stabile să devină realitate. Câteva dintre acestea sunt concis redată în continuare.

Se simte tot mai acut nevoia unei pregătiri profesionale mai solide pentru personalul silvic de teren, pădurari și șefi de districte, primii responsabili pentru stabilirea necesității de acțiune la nivelul fiecărui arboret. Probabil gândită ca o adaptare la nevoia de a acoperi la un moment dat anumite posturi vacante, în special în zone izolate, măsura de a încadra personal silvic de teren având ca pregătire profesională doar un curs de calificare de câteva luni se resimte din ce în ce mai

pregnant. Amprenta profesională a omului care să sfințească locul este din ce în ce mai ștearsă, chiar ilizibilă uneori, motiv pentru care o condiție "*sine qua non*" este creșterea standardului profesional al personalului de teren și pregătirea profesională continuă a acestuia. Fără oameni cu pricepere și dedicare, care să înțeleagă și să aplice conceptele meseriei de silvicultor, premisele de a crea păduri valoroase pentru viitor nu sunt tocmai optimiste.

Penuria de forță de muncă nu este o caracteristică doar a sectorului nostru, ci un fenomen la nivelul tuturor ramurilor economice productive. Poate mai mult decât oricând, lipsa forței de muncă a început să ne afecteze din ce în ce mai sever când vine vorba de realizarea unor lucrări necesare în pădure. Știind că nu există forță de muncă, nu de puține ori personalul de teren ezită să propună lucrări, de altfel foarte necesare, întrucât acestea vor deveni sarcini pentru care nu vor găsi forță de muncă să le realizeze. Soluțiile în acest caz nu sunt prea simple, dar probabil în scurt timp se va pune problema recrutării de forță de muncă de pe piața asiatică, așa cum, de o bună bucată de vreme, alte ramuri de producție și servicii o fac.

Nu în ultimul rând este nevoie de finanțare și investiții. Mecanismul constituirii și utilizării fondului de conservare și regenerare a asigurat de-a lungul timpului, la nivel optimal, cheltuielile operaționale pentru lucrările de regenerare a pădurilor. Acesta a fost un punct forte pentru că, în acest fel, circa 20% din contravaloarea lemnului recoltat și valorificat s-a întors în investiții pentru viitorul pădurilor. Un muncitor silvicultor câștigă azi între 100 și 130 lei net pe zi, ceea ce este prea puțin pentru ca locurile de muncă la pădure să devină atractive și să fidelizeze personalul de execuție. Cu toții ne dorim lucrări mai de calitate, însă trebuie să fim conștienți că acestea nu pot fi ieftine, de aceea salariile orare pentru muncitorii necalificați și muncitorii silvicultori ar trebui să se alinieze cu cerințele de pe piața muncii.

5. CONCLUZII

Pe fondul schimbărilor climatice și manifestării unor fenomene cu caracter catastrofal cum ar fi secetele excesive, ploile torențiale, inundațiile, incendiile de pădure, etc., pădurilor li se acordă din ce în ce mai multă importanță. Pădurile sunt în centrul atenției instituțiilor europene și naționale, ale organizațiilor nonguvernamentale, ale publicului larg, iar tot mai multe strategii sectoriale se referă și se bazează pe păduri (climă, apă, biodiversitate, poluare, sănătate, turism, etc.).

În viitor, rolul pădurilor va fi crucial pentru lupta împotriva schimbărilor climatice, de aceea crearea unor structuri optimizate sub raportul compoziției, consistenței și a celorlalte caracteristici structurale și calitative trebuie să reprezinte pentru administrația silvică nu doar o obligație profesională, ci și o enormă responsabilitate exercitată în spiritul cel mai altruist, spre binele și în avantajul tuturor.

REZUMAT EXTINS - EXTENDED ABSTRACT

Title in English: What are we doing and what more could we do for the forests of the future? Achievements and desire of the forestry administration for resilient forests in northern Dobrogea

The forests of northern Dobrogea are the result of the natural conditions specific to the forest-steppe and steppe bioregion, but they also bear the imprint of the way in which the forest management was carried out in the past. Exploited intensively by the former state administration during the Ottoman Empire, some stands presents partially or totally derived structures. The forestry administration has undertaken several actions with the ultimate goal of improving the composition of the newly regenerated stands by reintroducing oaks, flagship species for their ecological stability, such as the creation of new source units for harvesting acorns, a section for their long-term processing and conditioning, and the adoption of innovative technologies for the production of bare-root seedlings in the nursery. Many other challenges remain for which solutions are needed to ensure that we leave the most resilient forests for the future.

REFERINȚE

1. Drăcea M. Pădurile Dobrogei, 1928. Material apărut în „Dobrogea- cincizeci de ani de viață românească”, București, p. 391-415
2. Ionescu M. D., 1904: Dobrogea în pragul veacului al XX-lea: Geografia matematică, fizică, politică, economică și militară, București
3. Budeanu M., Achim G., Apostol E.N., Șofletea N., Dinu C., 2016: Multiplicarea vegetativă a stejarului brumăriu în scopul instalării unei livezi semincere. Revista de Silvicultură și Cinegetică 39, 22-28.
4. Budeanu M., Șofletea N., Achim G., Daia M. L., Petcu C., 2014: Date preliminare privind instalarea unei livezi semincere de stejar brumăriu în Dobrogea. Revista de Silvicultură și Cinegetică 35, 34-38.
5. Budeanu M., Șofletea N., Daia M. L., Achim G., Apostol E. N., 2018: Instalarea primului plantaj (livadă de semințe) de stejar brumăriu din România. Revista Pădurilor 133(1), 19-31.